

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΠΕΝΟΥΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΟΡ

Τέ άπολυτικός βιβλίος του Φρανσί Καρέκ. Η παλαιά φιλολογική γωνία στην Μονάρχη. Η έξαλλη γωνία του ποιητού Πώλ Φερ. Γλεντικά, τρέλλες, φάρσες, πανδικίμενια. «Ένας πατέρας, που λησμόνησε πέσα παιδιά είχε». Ο χνεκδίηγητος Πίερ Μπενού. Η νεανικές του τρέλλες. Η ξεκαρδιτικές φάρσες του. κτλ. κτλ.

ΙΣ Τὸ περασμένο μας φύλῳ είχαμε δημοσιεύσει, αλλά ένα τόμο ἀνανίσθεων του γνωστού Γάλλων μετιστοιχογράφου ο Φρανσί Καυκό, μερικά καρακτηριστικά ἀνέκδοτα ἀπό τὴν γενεική μποεμάτη ήτοι ὁμιλούσενον συγχρόνων διανοουμένων, οἱ πατοῖ, ἀφοῦ πέψαν στὴ Μονμάρτρη καὶ στὸ Καρτέ Λατέν, πρὶν ἀπὸ τὸν πανειρωταῦ πλέον, κάπισσους κρύσταλλους ἀπὸ νοιτιᾶς, γλεντιού, φιλοδόξων διείρων καὶ... πεινάς, κατώφθωσαν τέλος νῆσον — οἱ περισσότεροι τούλαχιστον ἀπὸ αὐτούς — πλοιούσι καὶ διάσημοι, πραγματικοὶ ποίγλητες τῶν γάλλων γραμμάτων. Σήμερα δὲ σᾶς παραδεσσούμε μερικά ἀδύτινα νόστιμα ἀνέκδοτα, παρέμενα ἀπὸ τὸ ίδιο βιβλίο τοῦ Καρκό :

«...Ο Πάλ Φόρ — γράφει ο Φρανσί Καυκός — ὁ ἄνθρωπος που στάθηκε σ' ὅπῃ τοῦ τί — ζωὴ ποιητῆς, μὲ τὴν εὐρυτέρα σημασίαν τῆς λέξεων, ὁ ἐμπνευσμένος αὐτὸς ὁ δημόγητος, που ἔβηγε κάτια ἀπὸ τὴν φαρδινή μετέπου τοι δεκάδες νεαρών διανοουμένων, «πτεροί», ἀπὸ μᾶς ζωῆς, ἀμφεωμένη ἐξ δλο-

τί μοι γινότανε, οὐτε καὶ ποῦ βρισκόμουν. Σὲ μὲν στιγμὴ εἶδα μερικὸν
ἄπ' τὴν παρέα τοῦ Πάλλου Φόδρον ἀνεβάντων σὲ τραπέτια, νῦν σπάζουν
ποτήρια καὶ καυνῶνται άνεροι καρέκλες. Συγχρόνως πάθησα κ' ἐγώ
ἔπανυ, με τέχνη ένει μπουκάνι στήν δοφήρη, τὸ θρησκάνια πάσα οὐ συγχρέα:

Φάνεται δημως διτι κάποιους ἀπό την ἀκολούθια του Πώλη Φίδη τούτους σε' ἄμφισθητήση την ποιητική ἀξία του 'Αρθονύου Ρεμπάτη, που τὸν λάτρευα σύν Θεῷ, καὶ τὸν ἀρχούσιον στὸ ἔβλω. Σαφινούς ἔνοιωσα ἔνα στι-
βαρό χέρι ων μ' ἀρτάζη ἀπό τὸ γιγαντικόν καὶ νὰ μὲ πετάγῃ ἔως ἀπό τὴν ταβέρνα... Μὰ καὶ ἐνώ ημουν ξαπλωμένος στὸ πεζοδρομίο, ξαπολού-
θησός νι φωνάω :

»—Ζήτω ὁ Ρεμπτό !... Ζήτω ὁ Ρεμπτό !....
—Πρώτη φορά ἀκούνα τ' ὅνοιμα ἀντοῦ τοῦ πολιτικοῦ ! ἄκουσαι μὲν φωνὴν πάνω ἀπὸ τοῦ κεφάλη μου.

»Παρ' ὅτι τὸ μετόπισμα μον, μπόρεσα νὰ διαχρίνω ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἔξελάμβανε τὸν Ρεμπτώ για....πολιτικὸ ἄνδρα, ήταν ἔνας χωροφύλακας.

»Σύρε νά πλαγιάσης, παιδί μου ! Συνέχισε τὸ ὄψαντο τῆς τάξεως, μὲ πατρικὸν τόνον. Επηρέωσε πειά. Τὰ πολιτικά σου φροντίσματα νά τὰ ἐκδηλώσης στις.....έρχομενες ἔκλονες !...

»Αν δὲν ἐρχόταν δὲ Πώλη Φόδο νὰ μὲ πάρῃ, ημουν ἵκανος νὰ μείνω
ως τὸ μεστιμέρι ξαπλωμένος στὸ πεζοδρόμιο, ηγαπωμαγγάζοντας ἄνεῳ

τοῦ Ρεπτῶν. Οὐτε ἐγώ δέν ξέρω πῶς βρέθηκα σὲ λίγο σ' ἔνα μάξι. Τὸ μόνο ποὺ θυμάσιο είνε δι τὸ δῆλη τὴ διάφρεια τῆς διαδρομῆς ὁ Πώλ. Φέος τυπωμένος ἀπὸ τάπειον υπότυπου τούτου τοῦ Ρεπτῶν.

Φόρ, συζητεούσας από πάνω μου, απηγγειλε τραγουδία του Ρεμπτώ, ένων έγων...εξέλιγα σπαρακτικά !!!

»Κατά τὸν Ἰδίο...δραματικὸ τρόπο τελείωναν συνήθως καὶ τὰ πιὸ εὐ-
θύνα γέντια με έντονα τέρη έπονας !

»Τὸ 1913 — συνεχῆσει ὁ Φρανσί Καρκό — γνώρισα ἕναν τέπο, ποὺ
αὐτὸν ἔχανε ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς ἀνθούστου πορφυρίσμένου γάν

μαν έκανε εξ αρχής την εντυπωσιακότηταν την προσθίστομενού να μη γνωρίσῃ ποτέ τη σημασία της λέξεως σοβαρότης. «Ο ανδρώνος αντός, άννα και ιπτάλλη τούς μπουργκείουν Καλών Τεχνών, δεν είχε πιστούς άπω τη σεμνότητα και τινά άξιοπρέπεια, πουν ποτέται νά γιαφακτούνται» έγινε

η σερβική κατά την απολυτεία, που ήρθε να χαρακτηρίζουν ενδιμόσιο ιταλό. Καταγνώσταν με τέλο ποίησι, με τή δημοσιογραφία, με τό λογοταύγνιο, με τίς....φάρσες καὶ μὲ τή συστηματική....οινοποιία. Σωστός ονειρόμυλος. Σε τίτοτα δὲν μπορούσε ν' αφροσιώθη σίγουρα. "Η μάλλον, βρήκε μια σούβαρή ἀπασχόλη, ή ίσως απόφροφος δεις τις σκέψεις του. Κι ή ἀπασχόλησι τον αὐτή ήταν τό πᾶς νά....πειράζη τοὺς φίλους του !

»Ο διαδικούσας από τους λιγότερους Πλευράς Μπενούνα.
»Η μητέρα του Πλευράς καταπληκτική. Μία φράση, που την είπε
χωρίς να την καύσσειεφθῆ, τοι θύμησε μια όλοκληρη τραγούδια των Ρα-
ζινών, της δύσιας άρχιτεχνης μέσους να συνταγγείλει. Λάτρευτε τὸν Οὐργών
καὶ ἔπειτα δέξαιοις περισσότερον εἶπε την περισσότερην από τις άτελειώτες ώδες του ποιη-
τού. Ήταν ξαντανό έγκριτοπατιδού λεξικό, γνώστης όλων των άπο-
κριψών της πολιτικής ζωής της Γαλλίας, των θεατρικών παλαιστινών,
καὶ τῶν αποκαλιπτικῶν συγγραφέων. Μά, δύος είπα καὶ παραστάνω, ἵ

μεγαλείσθε μανίας του ήταν να κάψη φάρσες. Έστελνε ἐπι παραδειγματικά ἔνα παραγγελιούχο οινοπνευματοποδικό ποτῶν στὸ σπίτι ἐνός προέδρου ἀντιαλκοολικῆς ἑταρείας...για νὰ τοῦ πλαστῷ διάφορες μάρκες κονιάκ. Ἀντέγραψε μὲ τὸ χέρι τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὰ καλύτερα μινιστορίατα ἐνός γνωστοῦ στραγγαλέων καὶ διευθυντοῦ συγχρόνως φιλολογικῆς επιθεωρίσεως καὶ τοῦ τὸ ἔστελνε μὲ φωνατικὸν δημοαισθήσαντο. ...για νὰ τὸ δημοσιεύσῃ στὸ περιοδικὸν τοῦ! Μιά μέρα, κατώθισε τοῦ νὰ πείση καρμιά εικοσιφιά ἀλλέτης διτὶ καθές Κυριακὴν πρωῒ δὲ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας μιούσας στὰ Ἡλίσια βοηθήματα στοὺς φτωχούς—καὶ τους ἔσανε νὰ σηματίσουν οὐδὲ ἔξι αἰτοῦ προεδρικοῦ μέγαροῦ....

»Ἐνα προὶ ἀπάντωσα τὸ Μπενονά στὴν ταφάτσα ἐνὸς καφενείου. Πήγα καὶ κάθησα κοντά του. Κρατοῦσε στὰ γόνατά του ἕνα δύγκωδες χειρόγραφο. Καὶ φαντασθῆτε τὴν κατάληξη μου, ὅταν ἔκουσα τὸν Πιέρ να μὲ πληροφορῇ ἀλαζέστατα διτὶ τὸ χειρόγραφο ἐκένοι ήταν ἔνα μυθιστόρημά τοῦ! Στὴν ἀρχή, δινοκολεύεται πολὺ νῦ τὸ πιστέψου. Θεωροῦσα τὸ φίλο μου ἀνίκανον ν' ἀφο-

σιωθῇ σοδαβά σὲ μὰ δοιλεῖα. Ἐξ ἀλλοῦ, πότε βρῆκε και-ρὸ δ ἀνήσυχος καὶ ἀεύκιντος αἵτος ἄνθρωπος νὰ καθησο-νά γράψῃ ἐν διάλογῳ βιβλίο ; «Ωστόσο, πήσα μαζί-μου τὸ χειρόγραφο γιὰ νὰ τὸ διαβάσω καὶ νὰ τοῦ πῶ-τὴ γρνώμη μου, ἀτως μὲ εἰλεῖ παρακαλέσει. Πέρασα δὴ-τὴ νύχτα μου προσπαθῶντας νὰ ξεδιάλυνω τὰ λερογλυ-φικά τους φίλου μου. Μὰ να ἀνάγνωσις τους μυθιστορήμα-τος αὐτοῦ — ποὺ ἔφερε τὸ τίτλο «Κένιζμαρχ» — μον-έκαινε κατάπληξι. Κι' ἀμέσως τὴν ἐπομένη ἔτρεξα στὰ γραφεία του καὶ τοῦ «Μερκύριον» ντε Φράγκος γιὰ ν' ἀνάγεινω στο διεργαθεῖ μου καὶ τοῦ πήγανα ἐνα δριότοργμα... Τὸ

γένεσια των αλεπούδης για την ανάγγελτη στο διεισθιντή μου ότι τού πήγαινα ένα άριστούδγημα... Τό

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΆΛλΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσεμπόλις)

φιλόδοξη Νόμα Σήρεψ δὲν μπορούσε νά ιστερήση απέναντι τη Γρέκας Γκάρπιο και της Μάρολεν Ντιτριχ, που θα πάξουν στά προσεχή τους φύλματα προσωπικά επεμβάνον γυναικών, τη πόρσωση της βασιλίσσης Χριστίνας ή πρώτη και της Αικατερίνης Β', ειπωτικατέφας της Ρωσίας, η δεύτερη. Αντές νά φρέσκων πορώνων στην κεφάλι και νά μη φορέσου η Νόμα Σήρεψ; Από δὲν γίνεται... Και άναγγέλλεται η δήμη που πάξει και αύτη το χρόνο της τραγικής βασιλίσσης της Γαλλίας Μαρίας Α' αντονέαται, στο ούμαντο φύλμα, που δή γρειστή από τη Εμέτρο - Γράλιντονίν, βγαλμένο από ένα έργο των

νά του τὰ επείσια στὸ γραφεῖο. Οὐ ἀπάλληλος δικαὶος δὲν ἔγνωκε ποιῶ
εἶναι ὁ καὶ Νιοβάνας καὶ τὸ γεγονός αὐτὸν ἐμάνηρε τότε ἀπίστευτον. Υ-
πῆρχε στὴν Ἀθήναν ἄνθρωπος ἀγνῶν τὸν καὶ Νιοβάναν: Μᾶ καὶ στὴν
Γράμματος συνέβη τελετώντας κάτιον κειμένον. «Οταν ἡ Γράμμα
ἔγγριζε τὴν ταυτίαν ἡ Βασιλίσσα Χριστίνα, μὲ σκρηνόθετή τὸν Ρούμη-
λεν Μαμούνιάν, ἐτύπωσε πολλές φροντίδες νὰ τὸν ἔπιπτον στὸ τηλέφωνο, για
νὰ συνεννοηθῶν. Μᾶ μέρα τὸν ἔπιπτος καὶ ὁ Μαμούνιαν δὲν ἤπον
στὸ στάτι του καὶ στὸ τηλέφωνο ἐπήγειρε ἓνας ἑπτηρέτης του.

—Ο κύριος Μαμουλιάν ; έρωτησεν ή Γράμπο.

— Ὁχι, δὲν εἶν' ἔδω. Ποιὸς τηλεφωνεῖ

—Γκρέτα Γκάριπο....

—Πτώσ ; Γνάπο ; Σας παρασκευή, γερά, συγχαίρω περιέ μου τον μάσας, για νά τό γράφω, μήτρ τό ζεχάσω, και νά τό πά στὸν κύριο, διαν γνωστ....

Κόκκαλο ή Γιαρέτα !..

* * *

Μεταξύ τῶν ἐργῶν ποιὶ γυμνισθηκαν ἔμποι στὰ γυμνά στούντο εἰναὶ καὶ ἡ «Κολόδωμος», ταῖνια βραχιλένη ἀπὸ τὸ θύμνινο μεθιστόρημα τοῦ Πισσοῦτος Μερικὲ, τὸ μεταριψόντο καὶ ἐλληνιστοῦ. Στὴν «Κοίδωμα» πρωταγωνιστεῖ μιὰ νέα βεντέτα, δύνομαζουμένη Τζένικα Αθανασίου. Είναι Ἐλλήνις ἄρσης ; Τὸ ἐπώνυμό της τοιύαχιστον ἀπὸ δείχνει. Σιδερούσερφαλή, λοικόν ....

***
Ἡ Μαιρὶ Πίέριφορδ ἐδημοσίευσε τὴν ταῖα ἔνα ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο : «Ἐν θηριοσείας. Στὸ ἄρθρο τῆς αὐτὸῦ φιλοσοφεῖ ἐπὶ τῶν ἐγχοριδίων καὶ τῶν...ἔπομανιν. «Οταν ἡταν μαργῇ, γράψει, πανταζόσταν τὸ Θεό σαν ἔγραφε τεξνήλιαν», μὲ ἀπτῷ μαργού γενειάδα, καθημένο σ' ἔναν ψήλο θύρων χρυσό, γάλα βλέπητο ποιοί ἀνθρώποι ἀμαρτάνουν καὶ νὰ τοὺς τιμωρῇ !

«Τώρα, συνεχίζει την θρησκεύτην θεωρεί ός ένα μέρον πρακτικό και αποτελεσματικό για τὸν ἔσπενθισμὸν τοῦ πνεύματος. «Οσο πιο πάλι τείνουμε πρὸς τὴν τελειότητα, ἀδύνατα καὶ στὸ ἐπιτεδοῦ τῆς Τέγμης, τόσο πιο πάλι λήγουμε οὐρανού πρὸς τὸ Θέρον».

Πολύ γραμμούχος κατάντησε ο πρω^τος γινακείος όβλος, σε μια ταλαιπωρία, δύον πρωταγωνιστές ο «Άδολφος Μανζονί». Η ταυτία αυτή έχει τίτλο «Η πόλη κατά την Ημερούντα». Στην αρχή, μαζί με τον Μανζονί έπαιζεν οι Μίρια Λούρη, σε λίγες δινούς ήμέρες άπειχώστε, διά λόγους ιγνείας. Κατόπιν ανέλαβαν τὸν ρόλο αυτον ἡ Κάρολη Λουπάρη πρότα και θίστερα η Φαίη Βρούτη. Άλλα έπειδη είχαν προηγουμένως άγικα πειθάρχει κι' ή διό τους για τὸ νόμον σημα άλλων Εργον και δὲν έποδηταναν νὰ τελειώσουν αυτῶν τὸν ρόλον, τὸν ἄριστον στη μέσην κι' ξέργαν. «Υπερτελείωσαν μια μετά τὴν Αράβην, έπικραν τὸ δάλιον έντεκα άσοια βεντέττες άλλα τὸν έγκα

τελευταν, ἀλλες για λόγους μηδείας κι
ἄλλες για διαφόρους ἄλλους λόγους. Ἐπιτέλλονται, «Πιό κατάλα γινώσκεις τον Παιδικόν»...ἀποδειχθήκεν ἡ Μεγίστη Χιούνη, η οποία ἀνέλαβε και
ἔγεορε εἰς πέρος τὸν νοοποιητικὸν οὐδό.

Στή Φιλορίδα γίνονται ήδη ἐγκαταστάσεις μεγάλων κινηματογραφών στοινόν· τὰ δύο θ' ἀνταγωνισθῶν τὸ Χόλιγουντ. 'Αλλὰ ή γένει καὶ κρίσις τοῦ κινηματογράφου διαρκεῖ καὶ χειροτερεύει μέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ πολλοὶ ἀνθεβάλλουν ἂν θύει εὐδοκιμῆσῃ ἡ νέα αὐτὴ προστάθει·

Σεβαλλίε.
* * *
Ο γυνός των περιφέμου τενόρων 'Ερούσου Καροϊζο—'Ερούκος κι' αι τός—πών εποιήδαι στο Χόλλυγουντ φωνητική μουσική με έξοδα τη πρόσων Πρεσβότου της Δημοκρατίας του Μεξικού 'Αδόλφου Χούέρτα, ο πόγχαρε τελεντώντας στιγμάτικα με υπέρηχη και κινηματογραφική έταιρεία και ποσεζός θύμη έναντισθή σ' ένα νέα φίλμ.

μανθιστόρημα ἄφεσε τόσο τοῦ διευθυντοῦ,
ὅπετε τὸ δημοσίειο στὴν ἐπιθεώρησὶ του
ἴντετο, ἀπὸ ἔνα μηνα... Κι' ἔτοι ἀρχιστέ
τὸ συγγραφικὸ του στάδιο ὁ Πλεύ Μπε
νούν, δὲ μέγις φαρσέο, ὁ ἀδόρθοντος
μπούν, ποὺ εἶναι πλέον σήμερος μέλος τῆς
Επιθεώρησης της Α.Α.Α.Α.Α.

Ιανουάριος του Αθανάσιος...
Θυμάμαι τη σήμαντό μου μὲ τὸν Μπενού λίγες μέρες μετὰ τὴν εἰσοδό τοῦ στὴν Ἀκαδημία. Ἀνταμώσαμε στὸ ἀπέραντο γραφεῖο τοῦ δρόπουτ' Ἀλμέτε Μισέλ. Ελέγχα κάμπτοσο κωρὸν πὼν ίδονθούμε. Μόλις τοῦ θῆραριοῦ ὃ ἔναν ἀντέβιον στὸν ἄλλον, μᾶς προάξενη συγκινήσι μάς έσπειρε τὴν καρδιά... Σαναθημητήριας τὰ νεανικά μας χρόνια, τὰ φιλόδοξα διεργατικά ποὺ κανάμε δῶν ἀπαγγέλλεια ποιήματα τριγυνώντας, μὲ ἀδειάνθην στο πάχυ, ὡς τὰ καρδαμάτα, στὸν δόδιον τῆς Μονμάρτρης... Θυμάμαι ἀκόμα τοὺς συντρόφους μας, ποὺ τσακίστηκαν ἀπ' τὴ ζωὴ καγονιστασ απὸ μέρη τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ μπορέσουν νὰ προγεματούσουν τὶς γενανίες τοὺς επιθυμεῖς...

»—Κάνεις τώρα φάρσες ; φώτησα τὸν Μπενονιά, προσπαθῶντας να κρύψω τὴν ταραχὴ μου κάτω ἀπὸ ἔνα προσποιητὸ γέλιο.

»Οχι ! ψιθύρισε μελαγχολικά ο Πιέρ. Δεν έχω πειά την παληή αμερικανισία.

»Μα κατάλαβε κι' ὃ διος πώς ἀφησε τὴ συγκίνησι νὰ τὸν κατακτήσῃ καὶ, γιὰ νὰ ἔσανάβω τὴν ἀπάθεια του, θυμῆθηκε τὸν παληό, πνευματώδη Μπενιάν νὰ πρεπεῖται·

»Ψέματα είπα.... Έξαιρολουθῶ νὰ κάνω φάρσες : Γράφω μιθ στοργήστα !...».

ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ